

Your Walk With God, part 1
- Derek Prince

DI SẢN LỜI DẠY CỦA DEREK PRINCE

Bước Đi Với Chúa

Phần 1: Chúa Chỉ Đường

*Còn cửa hẹp và đường chật dẫn đến sự sống, người tìm thấy được thì ít.
(Ma-thi-ơ 7:14 KJV).*

Ở đây, Chúa Giê-xu mô tả đời sống Cơ-độc nhân trong hai giai đoạn liên tiếp: đầu tiên, chúng ta phải đi vào *cửa hẹp*, thứ hai, chúng ta phải bước đi trên *đường hẹp*. “Cánh cửa” tượng trưng cho kinh nghiệm bước vào — điều mà Kinh Thánh gọi là “được cứu” hay “được tái sinh”. “Con đường” tượng trưng cho loại sự sống mới mà kinh nghiệm này mở ra cho chúng ta.

Thực ra, Chúa Giê-xu đang cảnh báo chúng ta đừng cố gắng tách rời hai giai đoạn này với nhau. Lối vào duy nhất của con đường hẹp chính là qua cửa hẹp. Nếu không được tái sinh, chúng ta thậm chí không thể bắt đầu sống đời sống Cơ-độc được. Mặt khác, mục đích của việc đi qua cổng hẹp là bước đi trên đường hẹp. Sự sống sung mãn mà Chúa Giê-xu muốn chúng ta vui hưởng không chỉ đơn thuần là bước vào cổng, mà sau đó còn phải bước đi trên con đường mà cổng ấy cho đi vào.

Con Đường Duy Nhất

Điều quan trọng nhất là chúng ta đừng xem đời sống Cơ-độc nhân chỉ dừng lại ở việc “được cứu” hay “trở thành một Cơ-độc nhân.” Trong buổi đầu của Hội Thánh, từ ngữ “Cơ-độc giáo” chưa được đặt ra. Cái mà ngày nay chúng ta gọi là *Cơ-độc giáo*, lúc đó gọi là “*Con Đường duy nhất*”. Chẳng hạn như khi Sau-lơ ở Tạt-sơ lên đường đến Đa-mách, ông đã xin thư giới thiệu đến các nhà hội ở Đa-mách, để “*nếu gặp người nào thuộc về Đạo [Con Đường duy nhất], bất kể nam nữ, thì bắt trời, giải về Giê-ru-sa-*

lem.”(Công vụ 9:2). Sau này, sau khi Phao-lô rao giảng dạy một thời gian ở Ê-phê-sô, kết quả được tóm lại qua hai tuyên bố sau: “*Nhưng có mấy người ngoan cố, không chịu tin, lại còn gièm chê đạo Chúa [Con Đường duy nhất] trước mặt dân chúng.*” và “*Vào thời điểm ấy, có một cuộc rối loạn lớn xảy ra liên quan đến đạo Chúa [Con Đường duy nhất].*” (Công vụ 19:9, 23). (Một số ví dụ khác, Cơ-đốc giáo được mô tả là “Con Đường duy nhất”, xem Công-vụ 22: 4, 24:14, 22.)

Ý nghĩ tương tự cũng được trình bày trong nhiều đoạn Kinh Thánh khác. Chẳng hạn như Phao-lô nói với những người ở A-thên rằng: “*Vì ở trong Ngài [Đức Chúa Trời] chúng ta được sống, hoạt động, và hiện hữu, như một vài thi nhân của quý vị có nói: ‘Chúng ta cũng là dòng dõi của Ngài.’*” (Công-vụ 17:28). Nếu chúng ta “sống”, chúng ta sẽ “hoạt động” Cuộc sống không bao giờ tĩnh tại hoặc bất động. Nó luôn đưa đến tăng trưởng, chuyển động, phát triển, tiến bộ. Châm Ngôn 4:18 nói cho chúng ta biết: “*Nhưng con đường người công bình giống như sự sáng chiếu rạng, càng sáng thêm lên cho đến giữa trưa.*” Trong con đường này của đời sống Cơ-đốc, chúng ta liên tục tiến tới một con đường đầy dẫy ánh sáng. Khi chúng ta đi từng bước dọc theo con đường, ánh sáng trở nên sáng hơn. Ánh sáng hôm qua không bao giờ đủ cho ngày hôm nay. Không có chỗ cho sự đứng yên hay quay trở lại. Dù ánh sáng trong quá khứ như thế nào đi nữa, thì ánh sáng trong tương lai vẫn sáng hơn.

Liệu thách thức này có khiến cho bước đường Cơ-đốc trở nên khó khăn và đòi hỏi khắt khe quá không? Hãy để tôi khích lệ bạn một lời phước hạnh đảm bảo này: Chúa không bảo chúng ta đi một mình trên con đường này đâu. Chính Ngài sẽ đi cùng chúng ta mỗi bước chúng ta đi. Dưới Cựa Ước Ngài đã ban cho dân sự của Ngài lời hứa quan trọng này: “*Đừng sợ, vì ta ở với ngươi; chớ kinh khiếp, vì ta là Đức Chúa Trời ngươi! Ta sẽ bỏ sức cho ngươi; phải, ta sẽ giúp đỡ ngươi, lấy tay hữu công bình ta mà nâng đỡ ngươi.*” (Ê-sai 41:10). Trong Tân Ước, lời hứa này được chính Đấng Christ xác nhận cho chúng ta: “*Và này, Ta luôn ở với các con cho đến tận thế.*” (Ma-thi-ơ 28:20).

Hai Người Có Thể Đi Cùng Nhau Không?

Chúng ta phải học để bước đi với Đức Chúa Trời. Điều này ngụ ý một mối quan hệ cá nhân liên tục với Ngài. A-môt 3:3 đưa ra một câu hỏi: “*Nếu hai người không đồng ý với nhau, thì há cùng đi chung được sao?* Bởi sự

ngụ ý ở trên, câu trả lời là không. Để bước đi với Đức Chúa Trời, chúng ta phải “đồng ý” với Ngài.

Tuy nhiên, về phương diện tự nhiên, chúng ta không đồng ý với Đức Chúa Trời. Ngược lại, Phao-lô nói với chúng ta trong Rô-ma 8:7 rằng: *“vì tâm trí hướng về xác thịt thì thù nghịch với Đức Chúa Trời, bởi nó không thuận phục luật pháp của Đức Chúa Trời, thực ra nó không có khả năng để thuận phục”*. “Tâm trí xác thịt” biểu lộ những suy nghĩ và thái độ xác thịt của chúng ta trước khi ân điển của Đức Chúa Trời bắt đầu thay đổi chúng ta. Đây là sự chống nghịch trực tiếp với Đức Chúa Trời và không thể hòa hợp được.

Trong Ê-sai 55:8–9 Đức Chúa Trời phán với chúng ta rõ ràng: *“Đức Giê-hô-va phán: Ý tưởng ta chẳng phải ý tưởng các ngươi, đường lối các ngươi chẳng phải đường lối ta. Vì các tầng trời cao hơn đất bao nhiêu, thì đường lối ta cao hơn đường lối các ngươi, ý tưởng ta cao hơn ý tưởng các ngươi cũng bấy nhiêu”* Hơn nữa, Đức Chúa Trời sẽ không thay đổi. Trong Ma-la-chi 3:6 Ngài phán: *“Vì ta là Đức Giê-hô-va, ta không hề thay đổi;”*

Vì đường lối và ý tưởng của Đức Chúa Trời hoàn toàn khác với chúng ta, và Đức Chúa Trời sẽ không thay đổi, chỉ còn lại một khả năng đó là: Nếu chúng ta bước đi với Đức Chúa Trời, chúng ta phải thay đổi: *“Kẻ ác khá bỏ đường mình, người bất nghĩa khá bỏ các ý tưởng; hãy trở lại cùng Đức Giê-hô-va.”* (Ê-sai 55:7). Điều đó có nghĩa là đường lối và những ý tưởng của chúng ta phải được thay đổi. Sự thay đổi này đòi hỏi sự đầu phục hoàn toàn và sự kết ước của tất cả chúng ta với Đức Chúa Trời.

Quyền sở hữu của ai?

Trong mười một chương đầu tiên của Rô-ma, Phao-lô đề cập đến sự cung ứng trọn vẹn của Đức Chúa Trời cho sự cứu rỗi của chúng ta qua đức tin nơi Đấng Christ. Rồi ông mở đầu chương 12 bằng những lời: *“Vây, thưa anh em, bởi sự thương xót của Đức Chúa Trời tôi nài xin...”* Điều gì được ngụ ý bởi từ “vây”? Nó ngụ ý là sự đáp ứng được đòi hỏi với chúng ta trong ánh sáng của tất cả những điều mà Đức Chúa Trời đã làm cho chúng ta. Sự đáp ứng này là gì? Nó được nêu trong các lời sau đây: *“...dâng thân thể mình làm sinh tế sống, thánh khiết và đẹp lòng Đức Chúa Trời, đó là sự thờ phượng phải lẽ của anh em. Đừng khuôn rập theo đời này, nhưng phải được biến hóa bởi sự đổi mới của tâm trí mình, để phân biệt đâu là ý muốn tốt đẹp, vừa lòng và trọn vẹn của Đức Chúa Trời.”*

Vấn đề cơ bản mà Phao-lô đề cập ở đây đó là quyền sở hữu. Là những Cơ-đốc nhân, chúng ta đừng đòi hỏi quyền sở hữu chính mình. *“Anh em không biết rằng thân thể anh em là đền thờ của Đức Thánh Linh đang ngự trong anh em, Đấng mà Đức Chúa Trời đã ban cho anh em sao? Anh em cũng không còn thuộc về chính mình nữa, vì anh em đã được mua bằng giá rất cao. Vậy, hãy dùng thân thể anh em mà tôn vinh Đức Chúa Trời.”* (I Cô-rinh-tô 6:19–20). “Giá” mà chúng ta đã được mua là “dòng huyết quý báu của Đấng Christ” (xin xem I Phi-e-rơ 1:18–19). Vì Đức Chúa Trời đã mua chúng ta bằng giá rất cao như vậy, nên chúng ta đã thuộc về Ngài chứ không còn thuộc về chúng ta nữa.

Mặc dù quyền sở hữu hợp pháp đối với đời sống của chúng ta bây giờ thuộc về Đức Chúa Trời, nhưng Ngài sẽ không sử dụng quyền của Ngài để chống lại ý muốn của chúng ta đâu. Thay vào đó, Ngài chờ đợi cho đến khi chúng ta thấy sự hợp lý trong những đòi hỏi của Ngài và tự nguyện dâng thân thể chúng ta như một sinh tế sống. Từ “*sống*” chỉ ra sự khác biệt giữa của tế lễ trong Giao Ước cũ và của tế lễ trong Giao Ước mới. Trong Giao Ước cũ, thân thể của những con vật được dâng lên để làm của tế lễ cho Đức Chúa Trời đều bị giết. Trong Giao Ước mới, chúng ta dâng thân thể của chúng ta cho Đức Chúa Trời vẫn còn sống. Nhưng trong một phương diện khác, việc dâng thân thể cho Đức Chúa Trời phải hoàn toàn và triệt để như việc dâng các sinh vật trong Giao Ước cũ.

Sự dâng thân thể của chúng ta cho Đức Chúa Trời nên là một giao dịch thiêng liêng và triệt để đến nỗi chúng ta có thể bày tỏ trong một lời cầu nguyện như thế này: “Chúa ơi, trong ánh sáng của cái giá mà Ngài đã trả để cứu chuộc con khỏi tội lỗi, con nhận thấy rằng con không còn thuộc về bản thân con nữa, nhưng thuộc về Ngài. Vì vậy, bây giờ con quyết định dâng chính mình — thân thể của con và tất cả những gì trong con – xin dâng cho Ngài như một tế lễ sống. Từ giây phút này trở đi, con kêu cầu Ngài và con tin Ngài, để Ngài sở hữu và kiểm soát hoàn toàn trên đời sống con. Trong danh Chúa Giê-xu Christ. Amen.”

Đổi Mới Tâm Trí Của Chúng Ta

Một khi chúng ta thừa nhận quyền sở hữu của Đức Chúa Trời trong đời sống của mình, Ngài sẽ mở ra lối đi cho chúng ta để thực hiện những thay đổi cần thiết trong đường lối và ý tưởng của chúng ta. Chúng ta bắt đầu kinh nghiệm được “sự đổi mới của tâm trí”. Khi tâm trí của chúng ta được

đổi mới, chúng ta bắt đầu “*phân biệt [tìm hiểu trong kinh nghiệm] đâu là ý muốn tốt đẹp, vừa lòng và trọn vẹn của Đức Chúa Trời.*” Chúng ta sẽ thấy rằng tâm trí già cỗi cũ kĩ của chúng ta “*là thù nghịch với Đức Chúa Trời*” (Rô-ma 8:7). Đức Chúa Trời sẽ không bao giờ bày tỏ ý muốn của Ngài trên đời sống của chúng ta nếu chúng ta có tâm trí cũ kĩ này vì điều đó là thù nghịch với Ngài. Nhưng khi tâm trí của chúng ta càng ngày càng được đổi mới thì sẽ dẫn đến vào sự hòa hiệp với Đức Chúa Trời, chúng ta sẽ nhận biết được ý muốn của Đức Chúa Trời và bước đi theo đường lối của Ngài.

Quá trình đổi mới tâm trí của chúng ta ảnh hưởng đến ba lĩnh vực chính trong đời sống của chúng ta: *mục tiêu* mà chúng ta theo đuổi, *động cơ* mà chúng ta theo đuổi chúng, và *phương cách* mà chúng ta sử dụng để đạt được chúng. Theo bản chất xác thịt, tất cả chúng ta đều nghĩ quá nhiều về bản thân mình. Mỗi lần chúng ta đối mặt với một quyết định nào đó, chúng ta tự hỏi mình những câu hỏi như: Điều này sẽ ảnh hưởng đến tôi như thế nào? Tôi sẽ làm gì để thoát khỏi điều này? Làm thế nào tôi có thể đạt được kết quả mà tôi mong muốn? Khi chúng ta từ bỏ quyền kiểm soát cuộc sống của chính mình và thuận phục quyền làm Chủ của Đấng Christ, tất cả điều này sẽ bắt đầu thay đổi.

Chúng ta nên học hỏi lời cầu nguyện mẫu của Chúa Giê-xu trong Ma-thi-ơ 6:9–13 rằng mục tiêu của đời sống này là “*vương quốc Cha được đến*” và động cơ là “*Vì vương quốc, quyền năng, vinh quang đều thuộc về Cha đời đời*”. Một khi các câu hỏi về mục tiêu và động cơ được giải quyết, thì chúng ta sẽ đối mặt với câu hỏi về phương cách là: Tôi phải sống như thế nào để Vương Quốc Cha được đến và vinh quang thuộc về Đức Chúa Trời?

Kinh Thánh dạy dỗ và kinh nghiệm của chúng ta xác nhận rằng không có một nỗ lực nào hay khả năng nào của chính chúng ta làm được cả. Chúng ta cần quyền năng lớn hơn. Câu trả lời của Đức Chúa Trời cho nhu cầu này được tìm thấy trong Xa-cha-ri 4:6: “*Ấy chẳng phải là bởi quyền thế, cũng chẳng phải là bởi năng lực, [chẳng phải bởi sức mạnh tự nhiên hay quyền năng sẵn có] bèn là bởi Thần ta, Đức Giê-hô-va vạn quân phán vậy.*” Chỉ có một quyền năng duy nhất mới đáp ứng được điều đó chính là quyền năng của Đức Thánh Linh.

Bước Đi Bởi Đức Tin

Trong buổi đầu của lịch sử nhân loại, chúng ta được học biết về hình ảnh một người đàn ông đã học cách bước đi với Đức Chúa Trời: *“Hê-nóc đồng đi cùng Đức Chúa Trời, rồi mất biệt, bởi vì Đức Chúa Trời tiếp người đi.”* (Sáng-thế-ký 5:24). Trong sự đồng đi này, Hê-nóc đã phát triển sự gần gũi thân mật với Đức Chúa Trời đến mức ông thấy việc ở trong tương giao không ngừng với Đức Chúa Trời và điều tự nhiên hơn cả việc quay trở lại ngôi nhà trần gian của mình.

Hê-bơ-rơ 11:5–6 tiết lộ bí mật của sự đồng đi của Hê-nóc với Đức Chúa Trời đó là: *“Bởi đức tin, Hê-nóc được cất lên và không trải qua sự chết; người ta không thấy ông nữa, vì Đức Chúa Trời đã tiếp ông lên. Bởi trước khi được tiếp lên, ông được chứng nhận là đã sống hài lòng Đức Chúa Trời. Không có đức tin, thì không thể nào làm hài lòng Đức Chúa Trời;”* Từ khóa được lặp đi lặp lại và được nhấn mạnh đó là từ “đức tin”. Đức tin là điều thiết yếu, là yêu cầu cơ bản để đồng đi với Đức Chúa Trời và làm hài lòng Ngài.

Đức tin là gì? Hê-bơ-rơ 11:1 nói với chúng ta: *“Đức tin là sự xác quyết [yếu tố cơ bản] về những điều mình đang hi vọng, là bằng chứng của những điều mình chẳng xem thấy.”* (NASB). Nó là một “giác quan” thuộc linh mà qua đó chúng ta nhận thức được những điều không được bày tỏ cho các giác quan tự nhiên của chúng ta. Nó liên hệ chúng ta với hai thực tại vô hình: Chính Đức Chúa Trời và Lời của Đức Chúa Trời.

Là những Cơ-độc nhân, Phao-lô nói với chúng ta: *“vì chúng ta bước đi bởi đức tin, chứ không bởi mắt thấy.”* (II Cô-rinh-tô 5:7). “Mắt thấy” ở đây là viết tắt của giác quan tri thức nói chung. Nó được trình bày đối lập với đức tin. Đức tin là từ bỏ việc tin vào các giác quan. Tin vào các giác quan là loại bỏ đức tin. Như vậy mỗi người trong chúng ta đều phải đối mặt với câu hỏi: Điều gì là thực tế hơn cho tôi — Đức Chúa Trời và Lời Ngài hay là những cảm nhận của các giác quan và tri thức của chính tôi?

Đức tin thật sự là kiên định (không nao núng) bám chặt vào Đức Chúa Trời và Lời Ngài, từ chối những cảm nhận của các giác quan bất cứ khi nào những điều này không đồng ý với Lời của Đức Chúa Trời. Tấm gương tốt trong Kinh Thánh về loại đức tin này đó là Áp-ra-ham. Áp-ra-ham được gọi là *“cha của tất cả những người tin.”* và chúng ta được thách thức để *“noi dấu đức tin mà Áp-ra-ham, tổ phụ chúng ta...”* (Rô-ma 4:12). Cách diễn đạt của Phao-lô ở đây xác nhận những điều đã được nói về đời sống Cơ-đốc. Nó

không phải là tư thế tĩnh (không chuyển động), nhưng là “bước đi” trong đó chúng ta liên tục tiến lên một bước về đức tin, đi từ đức tin đến đức tin.

Làm Thế Nào Để Bước Đi Bởi Đức Tin

Hơn nữa, trong Rô-ma 4:17–21, Phao-lô đưa ra một ví dụ cụ thể về sự bước đi bởi đức tin của Áp-ra-ham. Đức Chúa Trời đã hứa với Áp-ra-ham rằng ông và Sa-ra sẽ có một đứa con, nó sẽ trở thành cha của một dân tộc vĩ đại. Tuy nhiên, cả hai người đều đã cao tuổi và điều này là điều không thể xảy ra được với thân thể vật lý của họ và đứa trẻ sẽ không thể có được. Đối mặt với sự mâu thuẫn này giữa những gì Đức Chúa Trời đã hứa và những giác quan của ông nói về thân thể vật lý của ông và Sa-ra, Áp-ra-ham đã chọn giữ lời hứa của Đức Chúa Trời, thay vì bị giới hạn bởi tình trạng thể chất của chính ông và Sa-ra. *“Ông không để lòng vô tín làm cho mình nghi ngờ lời hứa của Đức Chúa Trời, nhưng càng mạnh mẽ trong đức tin, và tôn vinh Đức Chúa Trời, hoàn toàn tin chắc rằng Đức Chúa Trời có quyền năng để thực hiện những gì Ngài đã hứa.”* (Rô-ma 4:20–21).

Trong sự bước đi bởi đức tin này, chúng ta đồng thời tiếp xúc với hai thế giới. Qua các giác quan của chúng ta, chúng ta sẽ tiếp xúc với thế giới tự nhiên và thế giới thể chất xung quanh chúng ta; qua đức tin của chúng ta, chúng ta sẽ tiếp xúc với thế giới vĩnh cửu, vô hình của Đức Chúa Trời và Lời của Ngài. Trong II Cô-rinh-tô 4:18, Phao-lô đối chiếu giữa hai thế giới này. Ông nói rằng mục đích của Đức Chúa Trời được thực thi trong đời sống của chúng ta, thậm chí qua hoạn nạn: *“bởi chúng ta không chú tâm đến những điều thấy được, nhưng chú tâm đến những điều không thấy được. Vì những điều thấy được chỉ là tạm thời, còn những điều không thấy được là vĩnh cửu.”* Ở đây có một sự nghịch lý có chủ ý trong những lời mà Phao-lô đã sử dụng. Làm thế nào chúng ta có thể chú tâm vào những điều không thấy được? Câu trả lời là: *bởi đức tin*. Đức tin là “giác quan” thuộc linh mà qua đó chúng ta nhận thức đúng về thế giới vĩnh cửu, vô hình.

Điều quan trọng là đánh giá đúng bằng có về giác quan của chúng ta. Đức Chúa Trời không yêu cầu chúng ta nhắm mắt và bịt tai của mình và bước đi như thể là thế giới vật chất, hữu hình xung quanh chúng ta không tồn tại. Đức tin không phải là thuyết thần bí. Chúng ta đừng nghi ngờ những thực tế mà các giác quan của chúng ta đem lại, nhưng chúng ta hãy đề cập đến quyết định cuối cùng của nó.

Áp-ra-ham là một tấm gương tuyệt vời về điều này. Các giác quan của ông nói với ông rằng thân thể vật lý của ông không có khả năng sinh con được nữa. Nhưng Đức Chúa Trời đã hứa ban cho ông một đứa con trai. Áp-ra-ham không giả vờ rằng những gì mà các giác quan của ông đem lại cho ông về thân thể của ông là không có thật. Ông chỉ đơn giản từ chối chấp nhận nó như là quyết định cuối cùng của mình. Lời của Đức Chúa Trời đã hứa với ông một điều và các giác quan của ông đã nói cho ông biết một điều khác, nhưng ông vẫn kiên trì bám lấy lời hứa của Đức Chúa Trời, mà không để cho các giác quan của ông khiến ông nghi ngờ lời hứa đó. Cuối cùng, sau khi đức tin của ông đã được thử nghiệm, tình trạng thể lý của cơ thể ông đã được làm cho phù hợp với những gì Đức Chúa Trời đã hứa và thân thể của ông đã bắt đầu có khả năng sinh con.

Đức tin liên quan chặt chẽ đến sự khiêm nhường. Trong Rô-ma 3:27, Phao-lô nói với chúng ta rằng sự khoe khoang bị loại trừ bởi luật của đức tin. Trong Ha-ba-cúc 2:4, sự khoe khoang, khoác lác, tự mãn và đức tin, khiêm nhường được nêu ra trái ngược nhau và loại trừ lẫn nhau: *“Này, lòng người kiêu ngạo, không có sự ngay thẳng trong nó; song người công bình thì sống bởi đức tin mình.”* Lòng kiêu ngạo được nâng lên giống như những người tin vào khả năng tự nhiên của chính mình, tin vào sự hiểu biết, tri thức của chính mình. Những người sống bởi đức tin của chính mình là những người giống như Áp-ra-ham, từ bỏ việc tin vào khả năng của chính mình và những gì giác quan đem đến, chọn tin cậy vào những thực tại vô hình, vĩnh cửu của Đức Chúa Trời và Lời của Ngài.

Trong Mi-chê 6:8, chúng ta cần phải quyết định thực hành sự khiêm nhường để bước đi với Đức Chúa Trời: *“Hỡi người! Ngài đã tỏ cho người điều gì là thiện; cái điều mà Đức Giê-hô-va đòi người há chẳng phải là làm sự công bình, ưa sự nhân từ và hạ mình xuống và bước đi cách khiêm nhường với Đức Chúa Trời người sao?”* (AMPLIFIED). Cụm từ *“hạ mình xuống”*, diễn tả chính xác ý nghĩa trong tiếng Hê-bơ-rơ, cũng là quyết định mà mỗi người chúng ta cần phải đưa ra: *“Chúa ơi, con từ bỏ việc tin vào khả năng và giác quan tri thức (sự hiểu biết) của chính mình; Con chọn để tin Ngài và Lời của Ngài. Bởi ân điển của Ngài, con sẽ bước đi bởi đức tin, chứ không bước đi bởi mắt thấy.”* Thái độ của sự khiêm nhường này sẽ khiến Đức Chúa Trời mở lối cho chúng ta để bước đi gần gũi và liên tục với Ngài.

Trong sứ điệp tiếp theo, chúng ta sẽ nói về một số cách rất thiết thực để chúng ta có thể trau dồi việc bước đi với Chúa cách gần gũi.

Chúng tôi cho phép việc sao chép các bài giảng của DPM vì mục đích phi thương mại để phân phối miễn phí. Chúng tôi khuyến khích các bạn thực hiện thêm các bản sao để tặng cho bạn bè của bạn và hội thánh của bạn. Sự giảng dạy của Derek Prince được phân phối trong khu vực này bởi: Chức vụ Derek Prince Châu Á Thái Bình Dương.

Email: admin@dpm.co.nz. Trang web: derekprince.co.nz

Để truy cập thêm những sự dạy dỗ Kinh Thánh chất lượng cao hơn của Derek Prince, vui lòng truy cập: www.dpmvietnam.org hoặc quét mã QR

